

Реферат
по Геоикономика

География на религиите

изготвен от:

Религията

Същност, видове, разпространение и особености

Всеки от нас е човешко същество именно защото е надарен с разум, чувство, въображение. А това, че живеем в *цивилизация-култура*, ограничаваща един свят, в който властват определения, символи, норми и ритуали, допълнително ни характеризира като хора. Следва ли от това, че ние непременно трябва да бъдем религиозни?

Зависи какво разбираме под понятието *религия*, както и под термини, които са близки или съвсем свързани с него: религиозност, вероизповедание, мистика.

Според пресмятания, направени през 1985г около 4,8 млрд души, тоест 4 от всеки 5 жители на Земята, са изповядвали някаква религия. Останалите са били или нерелигиозни (агностици), или атеисти (активни противници на теистичната религия). В настоящия реферат се описват по-важните религии в света, техните основни догми, свещени писания, школи и секти, както историята и географското им разпространение.

Самата дума *религия* има две различни етимологични произхода:

1. От *relegere*: обединявам, събирам. Оттам по обиколен и синтетичен път *religio* означава съвкупността от обреди, съставляващи самата неприкосновеност на обществените институции. А по-точно и наложена в този си смисъл, думата *religio* се асоциира със скрупули: да почиташ до такава степен божественото и правото му на обредна ортопраксия, че да бъдеш религиозен, означава да си изпълнен със скрупули, да си в съгласие с обредното предписание и да следиш за спазването му.
2. От *religare*: свързвам. Оттук терминът *religio* препраща към това, което свързва човека с Бога. В монотеизма то ще рече институциона съвкупност (вери и религиозни обреди), образуваща "моста", който свързва-чрез Божията милост и човешкото усилие, хората с Бога. Мост, изцяло проправен от Бога, но далеч незавършен, тъй като зависи от свободната воля на човека да приеме (или не) Божието слово.

Както става ясно, тези различни етимологии си противоречат по-малко, отколкото изглежда, и техният смисъл съответства на други думи от рода на *благодетелство, възлюбване, обожание, преклонение* и пр., все от същия идеен регистър.

Нужно е обаче да се отбележи, че религията, схващана в смисъла на обредна ортопраксия или на зачитане на свещените закони, се различава от изцяло

омагьосания свят на религиозността и че с пояжата на едно основополагащо верско дело, приемащо божественото откровение, исторически датирано и географски определено, една религия престава да бъде само религия, а Религията, въздигната във вярата в Бога, прокламирана от неговия пратеник (пророк).

Нито юдаизмът, нито християнството, нито ислямът, нито будизмът или индуизмът се определят като религии (във феноменологичния и социологичния смисъл на една религия измежду други), а като: **юдаизъм** (Завет между Бога и неговия народ във и чрез Тора), **християнство** (блага вест за възплатилия се човек и възкръснал, за да спаси всички хора Божи син), **ислям** (подчинение на единствения Бог, чийто последен пратеник-пророк е Мохамед), **будизъм** (предсказанието на Озарения, тоест Буда), **индуизъм** (учение на ясновидците от незапомнени времена, провъзгласяващо освобождаване на егото в посока към аза “ти си то”).

Когато за нуждите на конверсията или на проповядването вярващият-монотеист използва термина *религия*, той може да го приложи с пълна “логическа” сила единствено спрямо собствената си вяра, тъй както монотеизъм включва задължително в себе си монорелигия. Щом съществува един Бог, съществува и една-единствена истина, един-единствен закон, едно-единствено спасение и следователно една-единствена религия: религията на божественото откровение. На една религия между други, а *единствената*.

Нека си припомним твърдението “извън Църквата няма спасение”-в случая Църквата е венчана за Христа, неговото “божествено тяло”; това че ислямът е запазил като награда за единствените “истински вярващи” милостта на Бога и упованието в неговия рай; или един постулат на Талмуда: “Никой езичник не ще има дял в света, който идва”.

Ще отбележим мимоходом, че ислямът засвидетелства особено отношение към монотеистите евреи и християни, включвайки се всъщност в поредицата Божии откровения като последното и окончателното, тъй като Мохамед е “печатът на пророчеството”, или, другояче казано, последният от пратениците-пророци на Бога –около триста според Корана, между които Авраам, Мойсей, Давид, Исус, все автори на книги на откровението. Оттук произтича особенният статут на евреите и на християните, отреден им в исляма. Защото, ако евреите са “променяли” отчасти откровението, получено от Мойсей, а християните са “забравяли” частично това, което Христос им е припомнял, най-малкото излиза, че и едните, и другите са съпричастни към “догматично откровение”, което са успели да представят по крайно несъвършен начин.

Не бива да забравяме и обстоятелството, че тъй като Мохамед е последният пратеник-пророк, ислямът има по необходимост и “логически” универсално призвание, нещо, което юдаизмът няма поради своя специфичен избор, а християнството притежава, но като осъществяване на Стария завет в Нов